

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/6/2012
Identifikačné číslo spisu:	9512100026
Dátum vydania rozhodnutia:	18.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9512100026.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. H. G. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom 18. októbra 2012 v Bratislave prejednal odvolanie obžalovaného Mgr. H. G. proti rozsudku samosudcu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 4. mája 2012, sp. zn. BB - 4 T 8/2012 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, peňažnom treste a treste zákazu činnosti.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný Mgr. H. G. o d s u d z u j e :

Podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá peňažný trest v sume 3.000,- (tritisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by mohol byť výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa mu ukladá aj trest zákazu činnosti, a to zamestnania v štátnej správe, verejnej správe a samospráve na dobu 4 (štyri) roky.

Odôvodnenie

Samosudca Špecializovaného trestného súdu v Pezinku rozsudkom zo 4. mája 2012, sp. zn. BB - 4 T 8/2012, uznal obžalovaného Mgr. H. G. za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistených dňoch, od mesiaca august 2010 do konca januára 2011, inicioval viacero stretnutí s Mgr. E. A., generálnou riaditeľkou Sekcie sociálneho poistenia a dôchodkového sporenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, ktorá je zodpovedná za prípravu legislatívnych návrhov a zmien v rámci prípravy novely Zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom a dôchodkovom sporení, na ktorých žiadal, aby do novely zákona boli zakomponované zmeny v súlade s predstavami a návrhmi, ktoré jej odovzdal v písomnej podobe a súčasne žiadal pracovnú verziu pripravovanej novely zákona, za čo jej dňa 12.10.2010, v čase od 09.35 h na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny SR poskytol úplatok darčekový poukaz na pobyt v Grand Hoteli Kempinski High Tatras vo Vysokých Tatrách pre dve osoby, na dve noci v hodnote 258,- € a následne po tom, ako mu začiatkom mesiaca január 2011 Mgr. E. A. poskytla pracovnú verziu novely zákona, tak jej prisľúbil poskytnutie úplatku vo výške najmenej 20.000,- €.

Samosudca špecializovaného trestného súdu ho za to odsúdil podľa § 333 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3 a § 36 písm. j/ Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výške 3.000,- (tritisíc) Eur a pre prípad, že by mohol byť výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Nakoniec mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti, a to zamestnania v štátnej správe, verejnej správe a samospráve na dobu 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie čo do výrokov o vine a treste obžalovaný Mgr. H. G., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v obsiahlom osobitnom písomnom podaní.

Vo vzťahu k výroku o vine obžalovaný Mgr. H. G. argumentoval v podstate tým, že v posudzovanej veci

- a) neboli splnené zákonné podmienky začatia trestného stíhania;
- b) neboli splnené hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky ustanovenia agenta;
- c) ustanovená agentka prezentovaný skutkový dej úplne neprípustným spôsobom aktívne modelovala;
- d) nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom a), obžalovaný Mgr. H. G. prostredníctvom svojho obhajcu tvrdil, že trestné stíhanie vo veci sa začalo vykonaním neodkladného, neopakovateľného a zaisťovacieho úkonu, ktorým bol procesný úkon, a to vydanie veci Mgr. E. A., ktorý podľa jeho názoru bol vykonaný v rozpore s ustanovením § 89 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 89 ods. 1 Tr. por. kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu; ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá, ako aj na iné následky nevyhovenia.

Podľa názoru obžalovaného Mgr. H. G. z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že procesný inštitút vydania veci upravuje povinnosť osoby, ktorá má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie na výzvu policajta, prokurátora alebo súdu, túto vec predložiť alebo vydať, pričom vo výzve musí byť osoba náležite poučená o možnom odňatí veci, ako aj o iných následkoch nevyhovenia výzve. V ďalšom mal odvolateľ za to, že výzva na vydanie veci sa v praxi vykonáva formou opatrenia, ktoré má mať písomnú formu.

V súvislosti s vyššie uvedeným potom obžalovaný Mgr. H. G. poukázal na zápisnicu o vydaní veci z 12. októbra 2010, z ktorej podľa jeho názoru nevyplýva splnenie podmienok ustanovenia § 89 ods. 1 Tr. por., keďže v tejto zápisnici ako aj v celom vyšetrovacom spise absentuje akákoľvek výzva orgánu činného v trestnom konaní, ktorá by vo forme opatrenia vyzývala Mgr. E. A. k vydaniu, resp. k predloženiu veci dôležitej pre trestné konanie, ktorá by ďalej obsahovala poučenie, resp. ktorá by spĺňala aj ďalšie náležitosti uvedené v § 89 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný Mgr. H. G. dospel k záveru, že v dôsledku toho, že Mgr. E. A. sa sama, bez výzvy orgánu činného v trestnom konaní dostavila pred policajta za účelom dobrovoľného odovzdania obálky, ktorú jej mal priniesť ako úplatok obžalovaný, neboli splnené zákonné predpoklady na zaistenie veci podľa § 89 ods. 1 Tr. por.

V ďalšom vychádzajúc z vyššie uvedeného potom zastával názor, že procesný úkon vykonaný v rozpore s ustanovením Trestného poriadku nemôže byť úkonom, na základe ktorého by mohlo byť trestné konanie, resp. trestné stíhanie v predmetnej veci, začaté.

Z uvedeného dôvodu je potom podľa názoru obžalovaného Mgr. H. G. trestné stíhanie na podklade tohto procesného úkonu ab initio (od začiatku) nezákonné, pričom v logickej nadväznosti s uvedeným sú vadou (správne chybou) nezákonnosti postihnuté aj všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní a súdov, ktoré majú svoj podklad v nezákonnom začatí trestného stíhania.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom b), obžalovaný Mgr. H. G. tvrdil, že ustanoveniu Mgr. E. A. za agenta v posudzovanej trestnej veci bránil hmotnoprávny rozpor vo vzťahu k stíhanému trestnému činu, pričom v tomto smere poukázal a v plnom rozsahu prevzal právny názor vyplývajúci z článku pod názvom „K podplácaniu verejného činiteľa a získaniu usvedčujúcich dôkazov voči podplácajúcemu“ publikovaného JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD. v Justičnej revue č. 2/2007.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia poukáže na podstatnú časť právneho názoru vyjadreného v tomto článku, keďže obžalovaný Mgr. H. G. tento pojal ako nosnú časť svojho odvolania a samosudca špecializovaného trestného súdu sa s touto námietkou prezentovanou už v súdnom konaní ústavne konformným spôsobom nevyrovnal. Z obsahu vyššie uvedeného článku vyplýva nasledovné:

- ak korupčný trestný čin je spáchaný na verejnom činiteľovi, ktorý však túto skutočnosť riadne a za zákonom predpokladaných podmienok oznámi príslušnému orgánu, a navyše by bol ochotný, resp. by chcel dobrovoľne spolupracovať s týmito orgánmi, teda ponúknutý úplatok by prevzal s cieľom získať usvedčujúce dôkazy o podplácaní, tak takúto ďalšiu spoluprácu, cieľom ktorej by bolo získanie usvedčujúcich dôkazov o korupčnom konaní podplácajúceho, Trestný poriadok neumožňuje, pretože jeho možnosti sú ohrozené resp. obmedzené hmotnoprávnou úpravou;

- zatiaľ, čo pri zisťovaní trestných činov prijímania úplatku a usvedčovania ich páchatel'ov hmotnoprávna ako aj procesnoprávna úprava umožňuje použiť agenta, takáto možnosť nie je daná pri zisťovaní a odhaľovaní trestného činu podplácania;

- aj keď ustanovenie § 117 ods. 1 Tr. por. uvádza, že „na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, ... možno použiť agenta“, z čoho by sme mohli usúdiť, že agenta možno použiť vo vzťahu ku všetkým korupčným deliktom uvedeným v ôsmej hlave tretieho oddielu, to by však nebol správny výklad, pretože nemožno totiž posudzovať obsah tohto ustanovenia izolovane, ale naopak, musíme vychádzať aj z hmotnoprávnej normy § 30 ods. 3 Tr. zák. pričom toto ustanovenie v súvislosti s plnením úlohy agenta vylučuje protiprávnosť len u presne určených korupčných trestných činov, teda limituje možnosť použitia agenta;

- podľa názoru autora tohto článku dokumentovať trestný čin podplácania za použitia agenta je nemožné a zákonom nepovolené, keďže hlavný problém, ktorý túto možnosť použitia agenta vo vzťahu k

podplácaniu neumožňuje, nie je ani tak v procesnom práve, ako v trestnom zákone, ktorý ho vlastne vykonáva;

- podľa § 30 ods. 3 Tr. zák. čin inak trestný uvedený v § 332 až 335 a v § 336 ods. 2 Tr. zák. spáchaný na účely odhalenia trestného činu alebo zistenia páchatel'a trestného činu podľa § 326, § 328 až 331 alebo § 336 ods. 1 spôsobom ustanoveným v Trestnom poriadku nie je trestným činom, čo bližšie znamená, že trestné činy podplácania podľa ustanovení § 332 až 335 Tr. zák. a trestný čin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Tr. zák. od samého začiatku nie sú trestnými, ak boli spáchané s cieľom odhaliť alebo zistiť páchatel'a trestného činu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 až § 331 Tr. zák. alebo nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Tr. zák.;

- uvedená úprava predstavuje osobitnú formu okolnosti vylučujúcej protiprávnosť v súvislosti s plnením úlohy agenta, ktorý v záujme odhalenia vyššie uvedených trestných činov sa môže dopustiť trestného činu podplácania;

- vzhľadom na vyššie uvedené má autor tohto článku za to, že v budúcnosti by bolo potrebné zvážiť zavedenie ďalšieho odseku (4. - štvrtého) do ustanovenia § 30 Tr. zák., ktorého znenie by bolo zrkadlovým obrazom znenia ustanovenia § 30 ods. 3 Tr. zák. tak, aby použitie agenta bolo možné aj pri usvedčovaní trestného činu podplácania, keďže v súčasnej dobe, ak nemožno použiť agenta, nemožno zadokumentovať ani ďalší priebeh skutkového deja, teda ani „odovzdávku“ (správne odovzdanie), a teda pokiaľ k odovzdávke (správne odovzdaniu) nedôjde, nemožno použiť ani iné účinné trestno-procesné metódy, ktoré sú závislé od konania agenta, pretože skutkový dej je „umelo pretrhnutý“, čo znamená, že odmietnutím ponuky už nepokračuje.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom c), obžalovaný Mgr. H. G. tvrdil, že zo záznamov a prepisov rozhovorov uvedených vo vyšetrovacom spise nemožno vôbec jednoznačne vyvodiť, či bol Mgr. E. A. daný príslub a za čo, t. j. v akej súvislosti jej mal byť daný.

Podľa názoru obžalovaného Mgr. H. G. bola to práve Mgr. E. A., ktorá prvá vyšla a začala modelovať skutkový dej, pričom v tomto smere poukázal na prílohu č. 4 - záznam zo dňa 14. januára 2011, z ktorého vyplýva, že ustanovená agentka Mgr. E. A. neprípustným spôsobom zasahovala do skutkového deja tým, že tento začala aktívne sama modelovať.

Rovnako podľa jeho názoru v prípade odovzdania darčkového poukazu nebolo preukázané, že by tento mal slúžiť ako určité protiplnenie, keďže takúto skutočnosť ustanovená agentka Mgr. E. A. neuviedla ani v zápisnici o vydaní vecí, navyše v danom prípade ide len o tvrdenie proti tvrdeniu.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom d), obžalovaný Mgr. H. G. zastával názor, že formulácia skutku uvedeného tak v obžalobe, ako aj v napadnutom rozsudku obsahuje dve čiastkové konania, pričom vzhľadom k tomu mal byť skutok právne posúdený ako pokračovací trestný čin, čomu nasvedčuje aj judikatúra Najvyššieho súdu ČSR (R 16/1988), podľa ktorej je opakované požadovanie, prijímanie a ponúkание úplatku, pri splnení ďalších zákonných podmienok, pokračovacím trestným činom.

Vo vzťahu k výroku o treste obžalovaný Mgr. H. G. argumentoval v podstate tým, že samosudca špecializovaného trestného súdu pri ukladaní trestu porušil

e) princíp proporcionality pri ukladaní trestu,

f) princíp kontradiktórnosti pri ukladaní trestu,

g) princíp zákazu reformatio in peius,

h) absencia akéhokoľvek odôvodnenia uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom e), obžalovaný Mgr. H. G. poukázal na to, že v minulosti aj v súčasnosti viedol riadny život, nebol administratívne a ani disciplinárne trestaný, riadne si plnil všetky svoje pracovné, rodinné, občianske a ďalšie náležitosti, je ženatý a osobne sa stará o dve maloleté deti, ktoré sú výchovou a výživou odkázané na obidvoch rodičov a vzhľadom k tomu uloženie trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu za súčasného uloženia ďalších trestov by podľa jeho názoru bolo neprimerane prísne, pričom v tomto smere poukázal aj na judikatúru bývalého federálneho súdu, konkrétne na rozhodnutia R 35/63 a R 19/67.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom f), obžalovaný Mgr. H. G. argumentoval tým, že prokurátor vo svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom 4. mája 2012 navrhol, aby obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, pričom podľa jeho názoru je súd rozhodujúci o treste takýmto návrhom viazaný, keďže odlišný výklad nemá oporu v ustanoveniach Trestného poriadku a znamenal by porušenie princípov legality. V tomto smere má za to, že samosudca špecializovaného trestného súdu nerespektoval prokurátorov návrh na uloženie trestu, ale svojvoľne bez ďalšieho odôvodnenia uložil obžalovanému trest prísnejší ako navrhol prokurátor, čo pri uplatnení zásady kontradiktórnosti trestného konania je prejavom arbitrárnosti v rozhodovaní, čo je ústavne neakceptovateľné.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom g), obžalovaný Mgr. H. G. dal do pozornosti odvolaciemu súdu skutočnosť, že samosudca špecializovaného trestného súdu vo veci vydal dňa 5. marca 2012 trestný rozkaz, ktorým mu uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, pričom voči výroku trestného rozkazu nebol zo strany prokurátora podaný odpor.

Obžalovaný Mgr. H. G. dospel k záveru, že napriek tomu, že ustanovenie § 355 ods. 3 Tr. por. zásadu zákaz reformatio in peius explicitne neupravuje, použitím analógie legis je možné ju aplikovať, teda pokiaľ zo strany prokurátora nebol podaný odpor proti trestnému rozkazu v neprospech obžalovaného, nie je možné obžalovanému uložiť trest prísnejší ako trest, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom.

Pokiaľ ide o námietku uvedenú pod písmenom h), obžalovaný Mgr. H. G. vytýkal napadnutému rozsudku, že pokiaľ po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní samosudca špecializovaného trestného súdu dospel k rozhodnutiu o vine obžalovaného a o uložení trestu, je nevyhnutné, aby svoj odsudzujúci rozsudok ústavne konformným spôsobom odôvodnil potrebou uloženia odlišného trestu od trestu uloženého v trestnom rozkaze, čo sa v posudzovanom prípade nestalo.

Z vyššie uvedených dôvodov sa obžalovaný Mgr. H. G. podaným odvolaním prostredníctvom obhajcu domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že by ho spod obžaloby pre žalovaný skutok oslobodil, resp. aby vec vrátil samosudcovi špecializovaného trestného súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný Mgr. H. G. v konečnom návrhu modifikoval svoje odvolanie tak, že sa domáhal iba zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o treste a uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom spolu s ďalšími trestami, keďže výrok o vine napadnutého rozsudku už nespochybňoval.

Podľa § 317 ods.1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku samosudcu špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom

odvolanie obžalovaného Mgr. H. G. je sčasti dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný Mgr. H. G. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na dostatočne rozvedené dôvody rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného Mgr. H. G. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkolvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného Mgr. H. G. smerujúce čo do výroku o vine, Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces.

V posudzovanom prípade samosudca špecializovaného trestného súdu napriek tomu, že obžalovaný Mgr. H. G. svoju obhajobnú argumentáciu v konaní pred súdom prvého stupňa založil na tvrdeniach totožných s uplatnenými odvolacími námietkami, nedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odpovede na tieto právne relevantné otázky, a to ani v rozsahu, ktorý by stručne a jasne objasnil právny základ rozhodnutia. Pre absenciu právne relevantnej argumentácie samosudcu špecializovaného trestného súdu odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujal k vyššie uvedeným odvolacím námietkam obžalovaného Mgr. H. G. tento právny záver:

K odvolacej námietke pod bodom a)

Právne závery obžalovaného Mgr. H. G. týkajúce sa vydania 1 ks obálky s obsahom darčkového poukazu Mgr. E. A. prezentované prostredníctvom jeho obhajcu v odôvodnení podaného odvolania sú nesprávne.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu, najmä zo zápisnice o vydaní veci (č. l. 303) vyplýva, že Mgr. E. A. bola 12. októbra 2010 o 13.30 hod. vyšetrovateľom Prezídia PZ, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred, pplk. JUDr. C. R. za prítomnosti vyšetrovateľa pplk. Ing. H. C. vyzvaná na vydanie 1 ks obálky formátu A5 s logom Grand Hotel Kempinski bielej farby s obsahom darčkového poukazu na pobyt v Grand Hoteli Kempinski High Tatras pre 2 osoby na dve noci vrátane Grand raňajok a vstupu do Kempinski Spa s platnosťou do 30. júna 2011 podpísaného generálnym manažérom I. A..

Vyzvaná osoba Mgr. E. A. po poučení podľa § 89 ods. 1 Tr. por. o povinnosti vec na vyzvanie vydať a po upozornení na možnosť odňatia veci, ako i na možnosť uloženia poriadkovej pokuty, uviedla, že „ja

som dnes, t. j. 12. 10. 2010 sama, na základe vlastného rozhodnutia kontaktovala príslušníkov Odboru boja proti korupcii Stred Banská Bystrica z dôvodu dobrovoľného vydania 1 ks obálky formátu A5 s logom Grand Hotel Kempinski bielej farby s obsahom darčkového poukazu na pobyt v Grand Hoteli Kempinski High Tatras pre 2 osoby na dve noci vrátane Grand raňajok a vstupu do Kempinski Spa s platnosťou do 30. júna 2011 podpísaného generálnym manažérom I. A., ktorú mi dnes v mojej kancelárii na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny SR v Bratislave o 9.35 hod. položil na kancelársky stôl zamestnanec nášho ministerstva Mgr. H. G. po tom, ako som sa s ním dohodla na stretnutí v nasledujúcom týždni. Menovaný mi túto obálku odovzdal so slovami asi v tomto znení: „Tu máte zatiaľ taký malý darček, aby ste si oddýchlí“, pričom ja som sa mu ju snažila opakovane vrátiť, čo on odmietol a následne odišiel z mojej kancelárie“.

Z obsahu tejto zápisnice dokumentujúcej tento procesný úkon vyplýva, že Mgr. E. A. bola vyšetrovateľom vyzvaná na vydanie vyššie identifikovanej veci dôležitej pre trestné konanie a rovnako tak poučená na následky nevyhovenia tejto výzvy, pričom uvedené zákonné poučenie zobrala na vedomie, čo potvrdila aj svojim podpisom na predmetnej zápisnici.

Nezodpovedá celkom zákonnej úprave záver obžalovaného Mgr. H. G. prezentovaný prostredníctvom jeho obhajcu, že výzva na vydanie vecí sa vykonáva opatrením, ktoré musí mať výlučne písomnú formu, pretože alternatívne platí, že výzva na vydanie vecí môže byť aj ústna, pokiaľ sa zaznamená do zápisnice o vykonaní tohto procesného úkonu. Že sa tak v posudzovanom prípade stalo, niet žiadnych pochybností.

Odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom dospel k záveru, že v prípade tohto procesného úkonu boli splnené všetky zákonné podmienky, a teda trestné stíhanie vo veci bolo začaté v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

K odvolacej námietke pod bodom b)

Právny záver autora vyššie uvedeného článku konštatujúci, že súčasná právna úprava vylučuje možnosť dokumentovať trestný čin podplácania za použitia agenta, ktorý si prostredníctvom svojho obhajcu osvojil aj obžalovaný Mgr. H. G., je nesprávny.

Podľa § 117 ods. 1 Tr. por. na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov, korupcie, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti možno použiť agenta. Jeho použitie je prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňujú podozrenie, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin.

Podľa § 117 ods. 2 Tr. por. konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Podľa § 30 ods. 3 Tr. zák. čin inak trestný uvedený v § 332 až 335 a v § 336 ods. 2 spáchaný na účely odhalenia trestného činu alebo zistenia páchatel'a trestného činu podľa § 326, § 328 až 331 alebo § 336 ods. 1 spôsobom ustanoveným v Trestnom poriadku nie je trestným činom.

Z vyššie uvedených ustanovení podľa názoru odvolacieho senátu 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva nasledovné:

- na odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov všetkých trestných činov korupcie je možné použiť agenta;

- ustanovenie § 30 ods. 2 Tr. zák. sa viaže výlučne na druhú vetu ustanovenia § 117 ods. 2 Tr. por., ktorým sa liberalizuje aktívne konanie (tzv. provokácia) agenta, pokiaľ ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa;

- ustanovenie § 30 ods. 3 Tr. zák. za beztrestné konanie považuje také konanie agenta, ktorým agent simuluje rôzne korupčné ponuky a skúša „myšlienky“ korumpovaného verejného činiteľa, resp. zahraničného verejného činiteľa a jeho cenu;

- aktívne konanie (tzv. provokácia) agenta je však vylúčené pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchateľov trestného činu podplácania, pretože vo väčšine týchto prípadov by zo strany štátnej moci reprezentovanej príslušným verejným činiteľom došlo k takému zásahu do skutkového deja, ktorý by vo svojej komplexnosti tvoril trestnú kvalifikáciu trestného činu;

- ustanovenie § 30 ods. 3 Tr. zák. nevyklučuje použitie agenta pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchateľov trestného činu podplácania, pokiaľ by tento agent aktívne nekonal spôsobom uvedeným v ustanovení § 117 ods. 2 druhá veta Tr. por. (tzn. neuplatnil takú formu vplyvu, aby podnietil spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný).

K odvolacej námietke pod bodom c)

Pokiaľ ide o právny názor obžalovaného Mgr. H. G. prezentovaného prostredníctvom jeho obhajcu, že v posudzovanej veci mohlo ísť o policajnú provokáciu riadenú a realizovanú prostredníctvom ustanoveného agenta Mgr. E. A., keď „skutok mal umelo vytvorený dej a vznikol na základe činnosti orgánov činných v trestnom konaní prezentovanej konaním ustanovenej agentky Mgr. E. A., Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné:

V tejto otázke odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opäť poukazuje na kontinuitu svojej rozhodovacej činnosti v otázke posudzovania policajnej provokácie, keď už v korupčnej kauze týkajúcej sa bývalého sudcu Okresného súdu v Čadci (sp. zn. 1 Toš 8/2009) veľmi precízne rozlišoval medzi policajnou provokáciou a tzv. „skrytou reakciou polície“, pričom aj v tomto prípade už vychádzal z judikatúry jednak Európskeho súdu pre ľudské práva (jeho klasické rozhodnutie Teixeira de Castro proti Portugalsku) a jednak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. Tzo V 5/2001, ktorého právne závery vychádzali z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 22. júna 2000, sp. zn. III.ÚS 597/99).

Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala.

Skrytá reakcia polície smie naproti tomu sledovať zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchateľa trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-právne postihnutelnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd.

Pokiaľ by však činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontrolovaná osoba spáchala trestný čin, šlo by už o policajnú provokáciu trestného činu.

Za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neinicuje, t. j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky.

Tieto podmienky však nesmú byť nijako mimoriadne, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchateľ si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že kpt. B.Z., operatívny pracovník Prezídia Policajného

zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica dňa 10. septembra 2010 v zmysle čl. 24 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 53/2009 predložil podnet na trestné stíhanie, nakoľko v rámci operatívno-pátracej činnosti boli zistené skutočnosti odôvodňujúce postup orgánu činného v trestnom konaní v zmysle § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s tým, že podozrivou osobou bol najmä Mgr. H. G., pričom k podanému podnetu pripojil zoznam dôkazov, a to úradný záznam z vykonanej operatívno-pátracej činnosti z 8. septembra 2010 spolu so získanými operatívnymi poznatkami, úradný záznam o požadovaní informácie podľa § 17a zák. č. 171/1993 Z. z., potvrdenie o zaistení veci podľa § 21 zák. č. 171/1993 Z. z., operatívne záznamy a lustrácie.

Z potvrdenia o zaistení veci zo dňa 8. septembra 2010 vyplýva, že podľa § 21 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. boli u Mgr. E. A. zaistené - 1 ks CD s nahrávkou pod označením REC0255, mailová správa z 3. septembra 2010, čas 10:39, mailová správa zo 6. septembra 2010, čas 14:25 a návrh zmien zákonov súvisiacich s dôchodkovými správcovskými spoločnosťami a akciami, pričom vyššie uvedené dôkazy dňa 13. septembra 2010 podľa § 92 Tr. por. prevzal vyšetrovateľ Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica, čo potvrdzuje zápisnica o prevzatí zaistenej veci.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu bolo ďalej zistené, že Mgr. E. A. sa dňa 12. októbra 2010 o 13,30 hod. sama dostavila na Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Stred z dôvodu dobrovoľného vydania 1 ks obálky formátu A5 s logom Grand Hotel Kempinski bielej farby s obsahom 1 ks darčekový poukaz na pobyt v Grand Hoteli Kempinski High Tatras pre 2 osoby na dve noci vrátane raňajok a vstupu do Kempinski The Spa s platnosťou do 30. júna 2011, podpísaný generálnym manažérom I. A., ktorú jej v ten istý deň v kancelárii na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny SR v Bratislave o 9,35 hod. položil na kancelársky stôl zamestnanec ministerstva Mgr. H. G. po tom, ako sa s ním dohodla na stretnutí v nasledujúcom týždni so slovami: „Tu máte zatiaľ taký malý darček, aby ste si oddýchlí“, pričom vzápätí Mgr. E. A. na výzvu vyšetrovateľa podľa § 89 ods. 1 Tr. por. vydala predmetnú obálku s vyššie uvedeným obsahom.

Následne vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru proti korupcii Stred, Banská Bystrica uznesením z 12. októbra 2010, ČVS: PPZ-148/BPK-S-2010 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. začal trestné stíhanie pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. preto, že

v presne nezistených dňoch, od mesiaca august 2010 do súčasnej doby, osoba vystupujúca pod menom Mgr. H. G., ako zástupca doposiaľ nestotožnených osôb zastupujúcich dôchodkové správcovské spoločnosti, resp. podielové fondy SR, najmenej v troch prípadoch na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny SR v Bratislave, inicioval stretnutie s Mgr. E. A., generálnou riaditeľkou sekcie sociálneho poistenia a dôchodkového sporenia, ktorá je zodpovedná za prípravu legislatívnych návrhov a zmien v rámci prípravy novely Zákona č. 43/2004 Z. z. o starobnom a dôchodkovom sporení, na ktorých pod príslubom úplatku v nezistenej výške žiada, aby do novely tohto zákona boli zakomponované zmeny v súlade s predstavami a návrhmi zatiaľ nestotožnených zástupcov dôchodkových správcovských spoločností, resp. podielových fondov SR, pričom dňa 12. októbra 2010 v čase o 09,35 hod. pri stretnutí s Mgr. E. A. na Ministerstve práce, sociálnych vecí a rodiny SR, v kancelárii menovanej, po tom, ako sa dohodli na stretnutí mimo budovu uvedeného ministerstva, položil na stôl obálku s darčekovým poukazom na pobyt v Grand Hoteli Kempinski High Tatras vo Vysokých Tatrách, pre dve osoby, na dve noci, vrátane Grand raňajok a vstupu do Kempinski The Spa s platnosťou do 30. júna 2011 so slovami asi v tom znení „Tu máte zatiaľ taký malý darček, aby ste si oddýchlí“ a v takomto konaní pokračuje aj naďalej.

Sudcovia pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, na základe dovtedy zabezpečených dôkazov svedčiacich o dôvodnom podozrení voči konkrétnym osobám z páchania trestnej činnosti korupčného charakteru na návrh špeciálneho prokurátora vydali po začatí trestného stíhania vo veci nasledovné príkazy:

- podľa § 115 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilnej účastníckej stanice, ktorej majiteľom bol H. G., a to od 18. októbra do 18. decembra 2010, mobilnej účastníckej stanice, ktorej majiteľom bol Ing. B. P., od 10. novembra 2010 do 10. januára 2011 a mobilnej účastníckej stanice, ktorej majiteľom bola Mgr. A. L., a to od 10. novembra 2010 do 10. januára 2011, pričom v prípade mobilnej účastníckej stanice, ktorej majiteľom bol H. G., bol ďalším príkazom predĺžený čas odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, a to od 18. decembra 2010 do 18. februára 2011 a v prípade mobilných účastníckych staníc, ktorých majiteľmi boli Ing. B. P. a Mgr. A. L., bol ďalšími príkazmi predĺžený čas odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, a to od 10. januára 2011 do 10. marca 2011;

- podľa § 114 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov na Mgr. E. A. na čas od 18. októbra 2010 do 18. decembra 2010, pričom ďalším príkazom bol predĺžený čas vyhotovovania obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov, a to od 18. decembra 2010 do 18. februára 2011;

- podľa § 113 ods. 1, ods. 4, ods. 5 Tr. por. na sledovanie osoby s využitím informačno-technických prostriedkov, a to obrazového záznamu a fotograficky na miestach verejne prístupných na Mgr. H. G., a to od 18. októbra 2010 do 18. decembra 2010, pričom ďalším príkazom bola predĺžená doba sledovania tejto osoby, a to od 18. decembra 2010 do 18. februára 2011;

- podľa § 117 ods. 1, ods. 3, ods. 7 Tr. por. na použitie agenta Mgr. E. A., ktorý pôsobil bez legendy na čas od 18. októbra 2010 do 18. decembra 2010, pričom ďalším príkazom bol predĺžený čas použitia agenta, a to na čas od 18. decembra 2010 do 18. februára 2011.

Odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že príslušnými sudcami pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu vydané príkazy na zabezpečenie informácií netrpeli žiadnou formálnou chybou, keďže ich výroky obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti a boli podrobne odôvodnené z hľadiska, či zásah do súkromia vyššie uvedených osôb je alebo nie je primeraný a nevyhnutný.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky potom dospel k záveru, že zo strany orgánov činných v prípravnom konaní nešlo v tejto veci o žiadnu svojvôľu, ale o legálny (v súlade s platnými právnymi predpismi), legitímny (týkal sa vymedzeného cieľa) a proporcionálny (primeraný, nevyhnutný a inými prostriedkami nedosiahnuteľný) zásah do súkromia obžalovaného Mgr. H. G..

Odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má za to, že orgány činné v prípravnom konaní v tomto posudzovanom prípade za účelom zistenia skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatelia trestného činu a zabezpečenia dôkazov o jeho trestno-právne postihnuteľnom konaní vytvorili podmienky, ktoré boli v danej situácii obvyklé, pričom tieto nastali až potom, čo si obžalovaný Mgr. H. G. preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na zabezpečené zvukové záznamy považuje vyššie uvedený záver za preukázaný bez akejkoľvek pochybnosti, keďže v danom prípade ide o dôkaz (argumentum ad veritatem - objektívny) , ktorý sprostredkováva slovné prejavy obžalovaného Mgr. H. G., na podklade ktorých potom možno veľmi precízne posúdiť tak objektívnu ako aj subjektívnu stránku jeho konania.

Prisudzovať iný význam jeho slovným prejavom v týchto zvukových záznamoch aj v kontexte výpovedí svedkyne Mgr. E. A. ako aj iných nepriamych dôkazov na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich môže len samotný obžalovaný Mgr. H. G. majúci právo brániť sa spôsobom, ktorý uzná za vhodný a samozrejme jeho zvolený obhajca, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania.

Zo zabezpečených zvukových záznamov totiž bez akejkolvek pochybnosti vyplýva, že v danom prípade neboli prostredníctvom ustanovenej agentky simulované rôzne korupčné ponuky a neboli skúšané „myšlienky“ korumpujúceho a jeho cena. V posudzovanej veci teda trestná zodpovednosť nebola posúvaná do štádia, ktoré nie je navonok prejavovým trestným činom, ale len vnútorným duševným stavom (samotný úmysel spáchať trestný čin sa netrestá - cogitationis poenam nemo natur), ktorý sa však umelo, za použitia určitých operatívnych metód, objektivizuje.

Práve naopak tieto zvukové záznamy objektivizujú tvrdenia svedkyne Mgr. E. A. v tom smere, že to bol práve obžalovaný Mgr. H. G., kto prišiel s ponukou „finančnej odmeny“ v súvislosti s prípravou legislatívnych návrhov a zmien v rámci novely zákona o starobnom a dôchodkovom sporení a kto iniciatívne určoval termíny a miesta stretnutí, výšku „splátok“ a okamih ich vyplatenia, mechanizmus ich krytia a rozdelenie úloh, pričom v tejto súvislosti rovnako odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemal žiadnu pochybnosť o tom, že celý tzv. skutkový dej s trestnoprávnymi následkami takpovediac vymyslel a zinscenoval práve obžalovaný Mgr. H. G. a svedkyňa Mgr. E. A. sa tomuto skutkovému deju len podľa pokynov obžalovaného prispôsobila a ho plnila.

Orgány činné v prípravnom konaní vo vzťahu k obžalovanému Mgr. H. G. teda neuplatnili takú formu vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale naopak uplatnili takú formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený, teda obmedzili svoj vplyv len na vyšetrovanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom (viď Ramanauskas proti Litve).

Odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (bývalý odvolací senát 1 Toš) nadväzujúc kontinuálne na svoje predchádzajúce rozhodnutia v tzv. korupčných kauzách (a to či už išlo o prípad bývalého prednostu Krajského pozemkového úradu v Trnave - uznesenie NS SR z 13. decembra 2006, sp. zn. 1 Toš 23/2006, o prípad bývalého primátora v Čadci - uznesenie NS SR z 5. júna 2008, sp. zn. 1 Toš 16/2007, alebo o prípad bývalého sudcu Okresného súdu v Čadci - uznesenie NS SR z 15. apríla 2010, sp. zn. 1 Toš 8/2009) sa v tejto otázke opätovne jednoznačne priklonil k záveru, že v posudzovanom prípade išlo zo strany orgánov činných v prípravnom konaní bez akýchkoľvek pochybností len o tzv. skrytú reakciu polície.

K odvolacej námietke pod bodom d)

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že samosudca špecializovaného trestného súdu správne zistené konanie obžalovaného Mgr. H. G. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej ako aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., pričom obžalovaný Mgr. H. G. sa ho dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák.

Vzhľadom k tomu sa len odkazuje na odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie, ktoré samosudca špecializovaného trestného súdu podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku.

Právny názor obžalovaného Mgr. H. G. prezentovaný prostredníctvom jeho obhajcu, že v posudzovanom prípade išlo o pokračovací trestný čin, keďže skutková veta obsahovala dve čiastkové konania, nie je správny.

Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že obžalovaný Mgr. H. G. svojim protiprávnym konaním sledoval len jeden a ten istý cieľ, a to ovplyvniť legislatívny proces pri príprave novely zákona o starobnom a dôchodkovom sporení a za tým účelom jednak poskytol vyššie uvedený poukaz a jednak sľúbil plnenie majetkovej povahy svedkyňi Mgr. E. A., teda v tomto prípade nešlo o dve čiastkové konania, ale len o jedno konanie smerujúce proti rovnakému predmetu útoku (objektívna súvislosť).

O pokračovací trestný čin podplácania s takouto právnou kvalifikáciou by išlo v prípade, že by ten istý subjekt postupne verejnému činiteľovi sľúbil a poskytol vec, plnenie majetkovej alebo nemajetkovej povahy v súvislosti s prípravou a realizáciou legislatívnych zmien viacerých zákonov, pričom toto

konanie by sa vyznačovalo objektívnou súvislosťou (čas, miesto a predmet útoku) a jednotiacim zámerom dotyčného subjektu.

K odvolacím námietkam pod bodom f), g)

Keďže uvedené odvolacie námietky stáli úplne mimo dnes platnej a účinnej právnej úpravy zakotvenej v Trestnom poriadku (§ 278 ods. 3 Tr. por. a § 355 ods. 3 Tr. por. - per analogiam podľa § 327 ods. 2 Tr. por. nie je možné uplatniť), odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ich vyhodnotil ako neopodstatnené a nedôvodné. Vzhľadom k tomu sa nimi ani bližšie nezaoberal a tieto bližšie nekomentoval.

K odvolacím námietkam pod bodom e), h)

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného Mgr. H. G. smerujúce do výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu založené na osobe obžalovaného, jeho osobných pomeroch a možnostiach nápravy ako aj v súvislosti s poukazom na trest uložený pôvodným trestným rozkazom, ktorý bol zrušený v dôsledku podaného odporu zo strany obžalovaného, odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tieto vyhodnotil ako opodstatnené a dôvodné.

Hneď úvodom treba zdôrazniť, že napadnutý rozsudok je v tejto časti arbitrárny a tým nepreskúmateľný, keďže z jeho odôvodnenia vyplýva iba to, že samosudca špecializovaného trestného súdu dospel k záveru, že „vzhľadom na osobu obžalovaného, okolnosti prípadu, zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je nevyhnutný výkon trestu odňatia slobody spojený s okamžitým nástupom“.

V tomto smere sa odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v plnom rozsahu stotožnil s odvolacou argumentáciou obžalovaného Mgr. H. G., pokiaľ tento poukázal na to, že v napadnutom rozsudku absolútne absentuje odôvodnenie (ústavne komfortným spôsobom) potreby uloženia odlišného trestu od trestu uloženého v trestnom rozkaze.

Rovnako odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má za to, že takýto postup samosudcu špecializovaného trestného súdu vykazuje znaky voluntarizmu (tzn. znaky svojvoľného konania a rozhodovania), keďže vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní neboli zistené iné okolnosti svedčiace v neprospech, resp. v prospech obžalovaného Mgr. H. G. ako tie v prípravnom konaní, na podklade ktorých potom samosudca špecializovaného trestného súdu uložil obžalovanému Mgr. H. G. vyššie uvedeným trestným rozkazom trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Vychádzajúc z kritérií pre ukladanie trestu obsiahnutých v ustanovení § 34 Tr. zák. bolo potrebné prihliadnuť hlavne k tomu, že z vykonaných dôkazov, najmä z odpočúvaní a zvukových záznamov bezpochyby vyplýva, že obžalovaný Mgr. H. G. nebol tzv. spiritus rector (tzv. vodiaci duch - duchovný vodca) tohto protiprávneho konania, ktoré vyústilo do jeho trestného stíhania. Práve naopak, zabezpečené dôkazy naznačujú, že do tejto „akcie“ bol vtiahnutý a zneužitý v prospech subjektov, ktoré na predmetnej legislatívnej zmene mali v budúcnosti výrazným spôsobom profitovať, pričom trestné stíhanie v tejto veci sa napokon ohraničilo len vo vzťahu k osobe obžalovaného Mgr. H. G..

Na druhej strane treba však povedať, že obžalovaný Mgr. H. G. na tomto protiprávnom konaní participoval vo vidine vlastného majetkového prospechu, ktorý takpovediac determinoval jeho konanie.

Nie bez významu sa v tomto smere javí však skutočnosť, že v rámci odvolacieho konania, zrejme aj pod ťarchou hroziaceho trestu, si v podstate uvedomil protiprávnosť svojho konania a takpovediac sa priznal k spáchaniu skutku.

Za nezanedbateľnú skutočnosť v tejto súvislosti treba považovať aj fakt, že obžalovaný Mgr. H. G. dovtedy viedol riadny život, nebol administratívne, disciplinárne ani súdne trestaný, pričom je ženatý a

stará sa o dve maloleté deti vo veku šiestich a štyroch rokov, ktoré sú výchovou a výživou odkázané na obidvoch rodičov.

Vyššie uvedené skutočnosti majú na zreteli zásadu generálnej a individuálnej prevencie s tým, že trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, viedli odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k záveru, že trest odňatia slobody, ktorého výkon bude podmiennečne odložený na dlhšiu skúšobnú dobu, za súčasného uloženia ďalších trestov, a to peňažného trestu a trestu zákazu činnosti, splní svoj účel.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania podaného obžalovaným Mgr. H. G. podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu, peňažnom treste a treste zákazu činnosti a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného Mgr. H. G. odsúdil podľa § 333 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 38 ods. 2, ods. 3 a 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, pričom podľa §§ 49 ods. 1 písm. a/ a 50 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Zároveň mu podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výške 3.000,- (tritisíc) Eur a pre prípad, že by mohol byť výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Nakoniec mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti, a to zamestnania v štátnej správe, verejnej správe a samospráve na dobu 4 (štyri) roky.

Takto uložený trest je jednak totožný s trestom odňatia slobody uloženým pôvodným trestným rozkazom samosudcom špecializovaného trestného súdu a jednak podľa názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k osobe obžalovaného Mgr. H. G. vyváženejším spôsobom odzrkadľuje kritériá pre ukladanie trestu zakotvené v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.